

Diēs Valentīnī

Persōnae: Grumiō, Valentīna

Ecce Grumiō, tabernārius Iūliī, quī facit vēnditque bōnem pānem. Grumiō Tusculī habitat, cum amīcā suā, nōn prope familiam Iūliī ut aliī servī Iūliī. Grumiō in viā Tusculī tabernam habet, et quia multī virī et multae fēminae amant pānem Grumīonis et igitur emunt, is facit multam pecūniām. Sed Iūlius, dominus Grumīonis, nōn scit illud.

Cum kalendibus mensullīs, Iūlius Tusculum it et ab omnī tabernāriō centum sēstertiōs accipit, sed Grumiō numquam potest dare tōtam quantitem Iūliō, quia (in mente Iūliō), nēmō pāne Grumīonis placētur. Cottīdiē, dum vesper est, omnēs tabernāriī operiunt tabernās et numerant nummōs et ut aliī tabernāriī, Grumiō item numerat nummōs. Sed Grumiō quoque sūmit paucōs sēstertiōs et occultat illōs sub lectō in cubiculō suō. In mēnse Augustō, tantum decem extrā nummīs occultātī erant, sed in Februāriō, post sex mēnsēs, Grumiō ducentōs nummōs occultātōs habet.

Ducentī sunt magnus numerus, magnus numerus quī est pretium ānulī quem Valentīna, amīca Grumīonis vult. In mēnse Iūliō, Valentīna vīdit pulchrum ānulum in tabernāriō Rōmae, et amāvit illum. Cum vēnerat, Valentīna dīixerat Grumīonī dē hōc ānulō, et Grumiō dīixerat sē ēemptūrum esse hunc ānulum.

In Februāriō in diē quārtusdecimō, Grumiō habet ducentōs nummōs et potest emere ānulum fōrmōsum quem Valentīna vult. Grumiō ambulat domum suum post emit ānulum Valentīnae. Sed cum Grumiō venit in domō, amīca sua abest.

Grumiō: “Valentīna! Valentīna!”

Ubi est Valentīna? Cūr nōn respondet?

Grumiō ad ūstium vertit et videt Valentīnam, amīca sua, intrāre domum, cum rosīs. Valentīna Grumīonī rosās dat, et quoque duo ūscula. Grumiō Valentīnae ānulum pulchrum dat, et omnēs laetī.